

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.299 van 3 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMAN en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 17 december 2007 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 december 2007.
2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend op de Dienst Vreemdelingenzaken werd het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 26 maart 2008. Verzoeker werd gehoord op 21 april 2008.
3. Op 28 april 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 april 2008 aangetekend verzonden._

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de schending van het E.U.-procesrecht, voert verzoeker aan dat onderhavig beroep niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze wetgeving, in het bijzonder stelt hij dat hij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. Dit recht wordt volgens verzoeker beperkt gezien hij na het indienen van dit beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie of conclusies kan bijbrengen. Verzoeker wijst erop dat artikel 6, lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) niet alleen toegang tot de rechter garandeert, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden; in het bijzonder moet de rechter alle voor het betreffende geschil relevante vragen van zowel juridische als feitelijke aard kunnen onderzoeken. Om zijn betoog te ondersteunen, verwijst verzoeker naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van dit artikel. Verzoeker vraagt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie, die als volgt luidt: *“Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?”*

Met betrekking tot de prejudiciële vraag dient te worden opgemerkt dat de vraag of “de lidstaten dienen te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83” in casu niet dienend is, omdat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege met volle rechtsmacht, met name de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet. Wanneer een richtlijn is omgezet in het interne recht kan deze niet meer rechtstreeks worden ingeroepen, behalve om aan te voeren dat zijn omzetting niet correct zou zijn gebeurd (zie in dezelfde zin RvS 2 april 2003 arrest nr. 117.877 inzake la s.a. SOCATRA), en de Raad stelt vast dat dit in casu niet wordt aangevoerd.

Verzoeker heeft de mogelijkheid om voor de Raad aan te tonen dat de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet steunt op werkelijk bestaande, concrete feiten die door hem met de nodige zorgvuldigheid werden vastgesteld. Onder verwijzing naar de klassieke definitie gegeven in het handboek van A. MAST (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2006, p. 1055, randnr. 1021) betekent “volheid van rechtsmacht”, luidens de memorie van toelichting (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95), dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep gaat de hele zaak immers over op de Raad met alle feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. De Raad onderzoekt bijgevolg of de feitelijke gegevens juist zijn, of die correct werden beoordeeld en of op grond daarvan niet in onredelijkheid tot een besluit is gekomen. In het kader van de uitoefening van

deze volle rechtsmacht, heeft de Raad een annulatiebevoegdheid met terugwijzing en dit op twee limitatief bepaalde gronden (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, Vreemdelingenwet):

- omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld;
- omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Het feit dat de Raad bij een vastgestelde substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen waardoor hij zijn volle rechtsmacht niet kan uitoefenen, de bestreden beslissing vernietigt en terugstuurt naar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet zelf een beslissing in de plaats stelt, komt niet tekort aan de eis van “volle rechtsmacht”. (zie ook in die zin RvS over “volle rechtsmacht” arrest nr. 160.759, van 29 juni 2006, inzake LAMOEN,; RvS arr. 160.761, van 29 juni 2006; RvS arr. nr. 160.760, 29 juni 2006, inzake Huybrechts).

Verder voorziet de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, wel degelijk in de mogelijkheid tot het aanbrengen van nieuwe stukken na het indienen van het beroep, mogelijkheid waaraan evenwel grenzen werden gesteld. Artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat de geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken slechts de nieuwe gegevens onderzoekt als aan de twee volgende voorwaarden is voldaan: deze nieuwe gegevens zijn opgenomen in het oorspronkelijk verzoekschrift, en de verzoekende partij moet aantonen dat zij deze gegevens niet vroeger heeft kunnen inroepen in de administratieve procedure. In afwijking van het tweede lid van artikel 39/76 van voornoemde wet, en desgevallend van artikel 39/60, tweede lid, kan de Raad met het oog op een goede rechtsbedeling, beslissen om elk nieuw gegeven in aanmerking te nemen dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, met inbegrip van hun verklaringen ter terechtzitting, onder de cumulatieve voorwaarden dat deze gegevens steun vinden in het rechtsplegingsdossier, ze van die aard zijn dat ze op een zekere wijze het gegrond of ongegrond karakter van het beroep kunnen aantonen, en dat de partij aannemelijk maakt dat zij deze nieuwe gegevens niet eerder in de procedure kon meedelen.

Het gebrek aan een eigen aanvullende onderzoeksbevoegdheid van de Raad wordt dan ook in voldoende mate ondervangen door de mogelijkheid om de bestreden beslissing te vernietigen en voor verder onderzoek terug te sturen naar het Commissariaat-generaal en de mogelijkheid voor de Raad om onder de hoger genoemde voorwaarden rekening te houden met elk nieuw gegeven dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen.

Het feit dat de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen niet voorziet in de mogelijkheid tot het indienen van een geactualiseerde memorie/conclusie als schriftelijk verweer tegen de repliek van het Commissariaat-generaal, maakt geen schending uit van de rechten van verdediging, daar verzoeker ter zitting de kans krijgt om mondeling te repliceren op de verweernota en desgevallend kan verzoeken dat zijn opmerkingen en verklaringen in het proces-verbaal van de terechtzitting geacteerd worden.

Het voorgaande in acht genomen, besluit de Raad dat verzoeker wel degelijk beschikt over een beroep in volle rechtsmacht en dat de rechten van verdediging op geen

enkele wijze worden geschonden temeer daar de rechten van verdediging niet onverkort van toepassing zijn op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de bindende kracht van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, stelt de Raad vast dat het Handvest op 12 december 2007 werd ondertekend door de voorzitters van het Europees Parlement, de Europese Commissie en de Europese Raad. Op 13 december 2007 ondertekenden de EU-lidstaten het Verdrag van Lissabon tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie werd weliswaar niet in het Verdrag opgenomen, doch het Verdrag bepaalt dat de Unie de rechten in acht neemt welke staan opgesomd in het Handvest, dat dezelfde rechtskracht heeft als bij de Verdragen het geval is. Deze verwijzing heeft aldus dezelfde juridische status als een opname van het Handvest in het Verdrag zelf. Blijkens artikel 51 van het Handvest zijn de bepalingen ervan gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie, alsmede tot de lidstaten doch uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie tot uitvoer brengen. Dit is het geval inzake asielbeleid. Hoewel België op 15 oktober 2008 overging tot ratificatie van het Verdrag van Lissabon, blijkt uit de slotbepalingen hiervan dat het Verdrag ten vroegste in werking treedt op 1 januari 2009, mits alle akten van bekrachtiging zijn neergelegd. Tot de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon heeft artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dan ook geen bindende kracht. Hoe dan ook, gelet echter op hetgeen voorafgaat besluit de Raad dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in ieder geval voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zodat het verzoek tot het stellen van prejudiciële vragen hieromtrent aan het Hof van Justitie wordt verworpen.

2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de rechten van verdediging en artikel 13 van het EVRM, voert verzoeker aan dat zijn raadsman niet werd opgeroepen voor het verhoor terwijl hij wel zijn tussenkomst had gemeld. Verzoeker meent dan ook dat hij zich niet voldoende heeft kunnen verdedigen zodat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve zodat derhalve een tegensprekelijk debat niet moet plaatsvinden. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827) en in het kader van de asielprocedure is enkel vereist dat de betrokkene nuttig kan opkomen voor zijn belangen (RvS 21 oktober 2004, nr. 136.529; RvS 21 maart 2005, 142.393). De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn asielrelaas uitgebreid heeft kunnen weergeven in het bijzijn van een tolk Perzisch, dat hij op het einde van het gehoor stukken heeft kunnen indienen en hem er op gewezen werd dat hij zijn volledige shenasnameh diende door te sturen per fax en eventuele andere stukken ter staving van zijn relaas. Op het einde van het gehoor werd hem tevens gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen en of hij de tolk goed had begrepen. De Raad wijst er verder op dat verzoeker niet toelicht op welke wijze hij zich niet afdoende heeft kunnen verdedigen. Gezien de schending van de rechten van verdediging niet kan worden weerhouden dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd.

Het middel wordt verworpen.

3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 1 van de Conventie van Genève, en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing onvolledig en onjuist gemotiveerd is.

De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren.

4. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals weergegeven in de gehoorverslagen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en samengevat in de bestreden beslissing is verzoeker zijn land van herkomst ontvlucht omwille van de volgende feiten:

“U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. Op 18 december 2007 hebt u in België asiel aangevraagd.

Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal ontdekte u, toen u nog op de middelbare school zat, dat u homoseksueel bent. In het jaar 1382 (Perzische tijdrekening; stemt overeen met 2003 Europese tijdrekening) leerde u (H.) kennen en jullie begonnen een seksuele relatie. Op een dag werden u en (H.) gearresteerd omdat er een lid van de Bassidj (Mobilisatie van de Verdrukten) moeilijk deed over uw haardracht. Jullie werden samen meegenomen naar hun hoofdkwartier. Daar aangekomen raakte u in conflict met de Bassidji en hij sloeg u. Aangezien u gewond was aan uw lip werd u naar het ziekenhuis gebracht. Na hechting van uw lip werd u teruggebracht naar het hoofdkwartier, waar uw familie u kwam ophalen. Na het ondertekenen van een belofteverklaring, waarvan u de inhoud niet mocht lezen, werd u vrijgelaten. Eind 8ste of begin 9de maand van 1386 (november 2007) hadden u en (H.), die eveneens in hetzelfde bedrijf werkte, nachtdienst. Op een bepaald moment gingen jullie naar het toilet om daar seksuele contacten te hebben. Opeens keek er iemand van de Herasat (geheime dienst) van het bedrijf via de opening boven de toiletdeur naar binnen terwijl jullie gemeenschap hadden. Jullie verlieten onmiddellijk het toilet, waar jullie door nog een tweede persoon van de Herasat werden opgewacht. Ook andere arbeiders waren inmiddels op het tumult afgekomen. Jullie werden meegenomen naar het bureau van de Herasat van het bedrijf en van daaruit overgedragen aan Ettela’at (ministerie van Informatie) of de inlichtingendienst. U en (H.) werden van elkaar gescheiden en u werd geblinddoekt met een auto weggevoerd. Op een voor u onbekende plaats aangekomen, begon men u te ondervragen en te slaan. De volgende dag kwamen ze binnen met een CD die ze bij u thuis moeten gevonden hebben. Op de CD stonden er beelden van seksuele contacten tussen u en uw vorige vriend (S.). Tevens stond er een feestje van uw bedrijf op. U vermoedt dat u nog een twee à drietal dagen op die plaats bent gebleven alvorens u plots wakker werd in een dokterspraktijk, een kliniek of een ziekenhuis. Na één à twee nachten verzorging op deze plaats besloot u te vluchten. U ging naar het toilet, kroop door het venster en vluchtte naar uw oom (M. I.) de broer van uw vader. Uw oom wist u te vertellen dat de autoriteiten bij u thuis waren binnengevallen en dat jullie huis onder controle stond. Uw oom besloot om u onmiddellijk over te brengen naar Damavand in een leegstaand huis, waar u een zeven à achttal dagen bent gebleven. Uw oom is u in de periode nog een tweetal keer komen bezoeken. Hij bracht u eten en kledij. Tevens wist uw oom u te vertellen dat de autoriteiten ondertussen uw vader hadden meegenomen. Daarna bracht hij u naar Tabriz, waar u de smokkelaar ontmoette die u

naar Europa zou brengen. Via Turkije reisde u naar België door, waar u op 17 december 2007 aankwam .

Ter staving van uw asielrelaas legde u een aantal medische attesten uit België, een aantal CD-rom's met medische beeldvorming en contactinformatie van 'het Roze huis' in Antwerpen, neer."

5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij geen enkel document aanbrengt dat zijn identiteit, zijn burgerlijke staat of zijn beweerde problemen kan staven, zoals in de bestreden beslissing wordt toegelicht.
6. Waar verzoeker erop wijst dat homoseksualiteit in Iran een groot taboe is en ook in veel gemeenschappen op een negatieve manier wordt benaderd en dat dit samen met de vrees dat hij zijn familie in gevaar kan brengen nu hij vermoedt dat het huis gecontroleerd wordt en dit de redenen zijn waarom hij geen nieuws meer heeft uit zijn land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in het minst aantoonde dat hij enige actie heeft ondernomen om enerzijds meer informatie te vernemen over zijn actuele situatie, namelijk of hij al dan niet wordt vervolgd, de situatie van zijn vader en zijn vriend, en anderzijds om de nodige documenten te bekomen betreffende zijn identiteit en burgerlijke staat. Dit klemde des te meer nu uit zijn verklaringen, die overigens in zijn verzoekschrift worden bevestigd, blijkt dat verzoeker beweert dat hij uit het ziekenhuis/kliniek vluchtte naar het huis van zijn oom M., de broer van zijn vader, deze oom hem naar een leegstaand huis bracht waar hij zeven tot acht dagen verbleef, zijn oom hem nog een tweetal keer bezocht, eten en kledij bracht en hem vertelde dat ondertussen zijn vader was meegenomen en deze oom hem daarna meenam naar Tabriz waar hij de smokkelaar ontmoette die hem hielp via Turkije naar België te vluchten. Verzoeker kan derhalve de Raad niet overtuigen dat hij geen contact kan opnemen met iemand in Iran en zijn houding getuigt dan ook van een manifest gebrek aan medewerking. Zo verzoeker stelt dat de problemen van zijn vader pas tegen het einde van het gehoor aan bod kwamen merkt de Raad op, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het binnenvallen van de politie in de ouderlijke woning, waarbij zijn vader zou zijn meegenomen, reeds aan bod kwam in het begin van het gehoor doch dat verzoeker op dit moment niet vermeldde dat zijn vader naar aanleiding van deze actie van de politie werd meegenomen (gehoorverslag p. 6). Overigens wijst de Raad erop dat verzoeker ook bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat zijn vader door de Iraanse autoriteiten werd aangehouden naar aanleiding van zijn vlucht uit het ziekenhuis terwijl van een kandidaat-vluchteling wordt verwacht dat hij spontaan en precies de essentiële elementen aangeeft van zijn asielrelaas. Het is dan ook onbegrijpelijk dat verzoeker zulk een belangrijk element als de aanhouding van zijn vader niet meteen heeft vermeld. Verder merkt Raad op dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt, noch een gegronde vrees voor vervolging aantoonde door een loutere verwijzing naar de informatie van Human Rights Watch over de situatie van homoseksuelen in Iran. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoekers argumenten, met name dat hij niet weet waar het "verzorgingstehuis" gelegen is omdat hij daar geblinddoekt binnen werd gebracht, het nacht was toen hij vluchtte en hij andere zaken aan zijn hoofd had en hij niet met zekerheid weet of hij al dan niet in een kliniek verbleef dan wel in een ziekenhuis, niet ernstig zijn. Zelfs al werd hij geblinddoekt bij binnenkomst, was het donker toen hij vluchtte en had hij andere zaken aan zijn hoofd, dan nog kan verwacht worden dat verzoeker zich, om te kunnen vluchten, diende te oriënteren rekening houdende met het gebouw waar hij uit ontsnapte. Het feit dat verzoeker alleen vage verklaringen kan afleggen over de plaats waaruit hij ontsnapte ondermijnt andermaal zijn relaas en wijst nogmaals op het gebrek aan medewerking bij het onderzoek van zijn asielaanvraag. Met betrekking tot de door verzoeker ingediende medische attesten en de CD-rom dient te worden vastgesteld dat daarin

vermeld wordt dat verzoeker 13 recente striemvormige littekens en één oud litteken heeft op de rug, een slepend been met Babinsky heeft en een ruggenmergletsel heeft opgelopen, doch nergens wordt toelichting gegeven over de oorzaak of de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen. Verzoeker betwist deze vaststelling niet en zijn blote bewering dat het type van verwondingen duidelijk wijst op de folteringen die hij heeft ondergaan kunnen de Raad, gelet op zijn vage verklaringen en zijn manifest gebrek aan medewerking, niet overtuigen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien de Raad overtuigd is van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling afgelegde verklaringen, wat in casu niet het geval was.

7. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS, 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Wanneer er, zoals in casu, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.
8. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient de Raad vast te stellen dat een algemene verwijzing naar “de vervolging van homoseksuelen in Iran” niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierin gebreke gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen en het feit dat de medische attesten die worden voorgelegd geen toelichting geven over de oorzaak of de omstandigheden waarin deze letsels werden opgelopen.

Het middel wordt verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 november 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.